

Slovo k povzbuzení na neděli 17. května 2026, na **7. neděli velikonoční** – A
Biblická čtení: Sk 1,12-14; Ž 27; 1Petr 4,13-16; Jan 17,1-11a

Milé sestry, milí bratři,

čtvrteční slavnost **Nanebevstoupení** Páně zpřítomnila **konec** čtyřicetidenního zjevování se do Božího již světa zmrtvýchvstalého Krista ještě ve světě tomto. **Dnešní neděle** zpřítomňuje oněch **devět** podivuhodných dnů **mezi Nanebevstoupením a Letnicemi**, kdy apoštolové spolu s Pannou Marií a ostatními ženami **čekali** v Jeruzalémě na «vyzbrojení mocí z výsosti». Jak jsme slyšeli v prvním čtení **ze Skutků apoštolů**.

Čekají na Ducha svatého, na jeho seslání. Aby **Ježíš Kristus**, který odešel, byl **znovu s nimi**, aby s nimi v síle Ducha **zůstal** až do skonání světa, jak slíbil. Jinak, nově, tajemně, a přece reálně. Aby celá „**Ježíšova věc šla dál**“. V hlásání **evangelia**, ve slavení svatých **tajemství** a v životech **lidí**, v jejich víře, naději a lásce, v jejich vztazích. V živém **křesťanství**.

I pro nás všechny **dnes** by náplní těchto dnů **svatodušní novény** mělo být vedle všeho ostatního aspoň něco tomuto biblickému čekání **podobného**. Měli bychom aspoň nějak **čekat** na ono **(znovu)vyzbrojení mocí z výsosti**, připravovat se na nadcházející slavnost Seslání Ducha Svatého. Po vzoru Panny Marie, apoštolů, žen a ostatních bratří ze Skutků.

Ve svém srdci – klidněme je chápeme jako svůj „**osobní Jeruzalém**“ – bychom měli **vzývat** Ducha svatého, aby k nám znovu vnímatelně přišel, měli bychom pokorně **prosít**, abychom se znovu otevřeli jeho působení, jeho ohni, větru a rose. Vždyť je to právě Duch Svatý, který je **Boží silou Ježíšovy** veškeré **přítomnosti**, nejen v celém křesťanství, ve světě a v církvi, ale právě i v našem vlastním **srdci a životě**. Duch Svatý je **Božím živlem**, silou všeho živého a dobrého, co jen ve světě i v nás je. Aby i v nás „**šla Ježíšova věc dál**“.

O **působení Ducha Svatého** jsou proto nějak i **obě zbývající biblická čtení**.

První list Petřův, ze něhož je dnes druhé čtení, je jakýmsi **shrnutím základů** křesťanské víry a teologie. Je jakousi **katechezí** o křesťanském životě, především **pro dobu zkoušek**; vzniká na začátku prvního pronásledování křesťanů v 60. letech 1. století. Celý list má velmi **praktický ráz**; vybízí, jak snášet protivenství a pronásledování, jakými procházeli už první křesťané, a jak se v těchto situacích chovat. Nikdy tak nemůže ztratit na své **aktuálnosti**. Různé **těžkosti** k lidskému životu prostě patří, **všichni** je musí **snášet**.

A rozhodně se nevyhýbají ani **křesťanům**, kteří přeci nejsou jinými a ani lepšími lidmi než ostatní. Spíše platí, že vedle toho, co potkává všechny lidi, to mohou být i různé **specifické těžkosti**, související s vírou v Krista a snahou ho následovat, jsou-li upřímné a opravdové.

Z vnějšího světa v podobě různých **protivenství či pronásledování**, jsou-li skutečně pro víru. Či v podobě všech možných **nepřijetí**, nespravedlností či nepochopení, kéž by pro cestu dobra.

Ze světa vnitřního jako jakousi «účast na Kristově utrpení» můžeme vnímat dokonce i **pochybnosti, chvění a nejistoty**, které naši víru provázejí. A v určitém smyslu dokonce i trýznivé **výčitky** vlastního svědomí, lituje-li, že někdo třeba i «zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí», jak jsme četli. I tyto nás přeci **pronásledují** a musíme je **snášet**.

Petrova slova «Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží» můžeme tak **vztáhnout** nějak na **všechno** soužení, které jen na člověka **dolehne**. Zvláště tedy na to **nezaviněné**, nespravedlivé, explicitně či implicitně pro Kristovo jméno. Je-li však přítomna pokorná **lítost**, pak možná i na ta trápení, jež jsme si **způsobili** nějak sami. **Duch** nabízí sílu to vše **nést** a nenechat se **zlomit**, nestát se zlými, i v těžkostech a pod kříži konat **dobro**. Což už samo je nějaká forma **Boží slávy**.

Evangelium je dnes z Ježíšovy **Velekněžské modlitby**, jíž vrcholí jeho Řeč na rozloučenou pronesená po poslední večeři. Máme před sebou **Kristovu prosbu**, aby **ho Otec oslavil** a aby jeho **Boží sláva** spočinula i na jeho **učednicích**.

Sláva Boží je jedním z komplexních biblických pojmů, zahrnujících v sobě mnohé, především Boží přítomnost. V Novém Zákoně tak **vše Boží v Ježíšovi**, v jeho působení a jeho přítomnostech. Zejména v Janově evangeliu je však Boží Ježíšova sláva vždy nějak spojena, ba se kryje se **slávou kříže**. Neboť jeho událost je **hodinou oslavení**, pro kterou Kristus přišel. V kříži se nejvíce zjevila Boží sláva, protože se v něm **zkoncentrovala** všechna **Boží láska** k světu a nám. Ostatně teprve **skrze kříž** i Kristovo **lidství** vstoupilo do plnosti **Boží nebeské slávy**. Teprve po smrti a zmrtvýchvstání následovalo **nanebevstoupení**.

Kříž – ve všech svých podobách a odstínech, uskutečněních a metaforách – se má tedy stát **slávou i Ježíšových učedníků**. I jim, nám má být cestou **do nebe**, k životu věčnému, k oslavení Bohem a Boha.

Silou Boží slávy je **Duch Svatý**. Duch snesl Syna do lůna Panny, Duch vodil Ježíše jako Mesiáše po této zemi, Duch vzkřísil Syna z mrtvých, **«byl oživen Duchem»** čteme v Listu Židům. Duch posvěcuje a oživuje **i nás**, dává nám věřit, když **«jen v Duchu svatém je možné říci „Ježíš Kristus je Pán“»**. Neviditelný Duch je silou **Boží lásky** i veškeré od ní odvozené **lidské lásky**.

Na **Ducha Svatého** máme proto čekat, **o něj prosit**.

Prosit o něj máme zvlášť jako o **Boží sílu** pro **nesení kříže**, o **lásku navzdory kříži**. Ducha Svatého můžeme dle Ježíšova slibu čekat jako **Boží sílu** všechna utrpení a trápení **nejen přechkat**, ale **osvědčit** se v nich. Dobrotou a spravedlností. I v trápeních **zůstat** aspoň nějak **podobnými Ježíšovi**, to znamená **milujícími**, aspoň bazálně. Duch je i Boží silou si **utrpení zvolit**, obětovat se, je-li toho **potřeba**.

Duch Svatý nám chce dát sílu **věřit, doufat** a především **milovat i v těžkostech**. Což vůbec **není snadné**, leckdy to vyžaduje takřka **nadlidský výkon**, vpravdě **Božský**. Ne nadarmo právě křesťanští **mučedníci**, kteří v souženích i navzdory lidské křehkosti vytrvali na cestě Ježíšově a na cestě dobra, byli nazváni **martyroi**, „svědky“, svědky Boží slávy.

Utrpení, jež **nemůžeme změnit** a musíme je **nést**, utrpení, ve kterém však zůstaneme aspoň nějak **dobrymi a milujícími**, se totiž naplní **Boží slávou**. Slávou **kříže**. Jež se tak stane i Boží slávou naší.

Milé sestry, milí bratři, zkusme i proto **vzývat Ducha Svatého**. Každý **svým způsobem**, anebo těmi formami, jež nám přinesla křesťanská **tradice**: pomocí svatodušních hymnů, modliteb či svatodušní sekvence (najdeme je i v kancionálu pod čísly 422 nebo 423).

Vzývejme Božího Ducha i tehdy, když je nám **dobře**, když se nám nic moc zlého neděje. Kříže mohou přijít a s největší pravděpodobností také přijdou, vzývejme ho **„do zásoby“**.

Vzývejme Božího Ducha zvlášť ve chvílích, kdy na nás všemožná **trápení** již přijdou.

Vzývejme Ducha Svatého, odušíme-li či dokonce rozpoznáme, že jsme povoláni k nějaké **oběti** z lásky, jež umí ztráct a vydat se; tehdy ho možná potřebujeme úplně nejvíc.

Vzývejme Ducha však i tehdy, jsme-li **skleslí** sami ze sebe, ze své vlastní slabosti, z toho, co se stalo a už se nedá odestát. On snáší do našeho nitra Boží milosrdenství, aby i nás učinil milosrdnějšími.

Čiňme tak v těchto dnech **svatodušní novény**.

Aby **„Ježíšova věc šla dál“** i v nás, našich životech a vztazích. Pokorně, křehce, ale přece...